

Velikonoční dopis 2025

Farního sboru ČCE v Hranicích

Milí bratři, sestry a přátelé našeho sboru,

opět se Vám dostává do rukou Velikonoční dopis spolu se Zpravodajem. Je to vždy pozvání ke společnému slavení křesťanských Velikonoc. Uvědomuji si, že dnes už to spousta lidí bere spíše jako volno, kdy si člověk odpočine. Někam vyjede na výlet nebo si uklidí domácnost... vymete po zimě všechny kouty, vymění si oblečení ve skříni, schová zimní sportovní výbavu, vymění zimní gumy za letní, nebo si nakoupí nějaké kytky, aby v sobě povzbudil těšení se na příchod jara ... možná jsou v někom zakořeněné i nějaké zvyky, které jsou spojené s dětstvím svým nebo svých dětí a nebo místem, kde člověk vyrostl. Vzpomíná pak na to, jaké byly Velikonoce dřív, jaká to byla „šlehačka“, že byla na stole ozdobená vajíčka, že kluci chodili na holky ... někde to tak ještě samozřejmě je :-)

Ale i církev má nějaké zvyky, které se váží k Velikonocům – například se čte pašijní příběh Ježíše Krista, zaznívá celá ta pasáž nespravedlivého utrpení a lidského odsouzení. Symbolem Velikonoc je pak prázdný kříž a zvěst o vzkříšení. V katolické církvi na Bílou sobotu navečer můžeme vidět u kostela oheň, malý či velký, kterým se zahajuje sobotní vigilie a začíná to právě bohoslužbou světla, kdy se od ohně zapálí svíce tzv. paškál, která se pak přinese do kostela a potom se pokračuje bohoslužbou slova, křtu a eucharistie. Zní to krátce, ale je to dlouhý proces, kdy bohoslužba končí až někdy v noci. A pak samozřejmě neděle vzkříšení, kdy se schází v kostele všichni věřící. Oproti Velkému pátku, kdy bohoslužba nese tóny smutku ze smrti Ježíše Krista, nedělní bohoslužba je naopak radostným zvoláním, že Ježíš byl skutečně vzkříšen. A pokud se plánuje někdo pokřtít, tak neděle vzkříšení je nejvhodnější příležitostí i jako křestní bohoslužba. Naše církev sobotní vigilii (tzv. bdění) nemá, ale velkopáteční a nedělní bohoslužby jsou všem církvím společné.

Velikonoce v církvi upomínají k životu a jeho pomíjitelnosti, ale i obrovskému vykoupení, tedy záchraně. Jde to až za horizont poznaného, je to spirituální cesta, která přesměrovává lidský pohled, který máme před sebou a víme, že spěje ke konci. Přesměrovává jej vzhůru k Bohu a jeho pohledu.

Přijměte tedy pozvání k takovému slavení, které obrací naše zraky ještě jiným směrem...

Pavčina Lukášová, Vaše farářka

Bohoslužby v době Velikonoc v kostele na Šromotově náměstí vždy v 9:00 hod:

18.4. 2025 – Velký pátek – velkopáteční bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně

20.4. 2025 – Velikonoční neděle – křest a vysluhování Večeře Páně

Ach ty Jidáš, který jídáš s ním...

Marek 14,1-2 Bylo dva dny před Velikonocemi, svátkem nekvašených chlebů. Velekněží a zákoníci přemýšleli, jak by se Ježíše Istí zmocnili a zabili ho.

Říkali: "Jen ne při svátečním shromáždění, aby se lid nevzbouřil."

Marek 14,10-11 Jidáš Iškariotský, jeden z Dvanácti, odešel k velekněžím, aby jim ho zradil. Ti se zaradovali, když to slyšeli, a slíbili mu peníze. I hledal vhodnou příležitost, jak by jim ho vydal.

Dva dny před židovskými Velikonocemi se dramaticky zhoršuje situace. Ježíš začíná být velmi nepohodlný pro určité židovské skupiny – předně velekněze a vykladače zákona. Je jim už nějakou chvíli trnem v oku. Narušuje jejich pohodlí, nazývá věci pravými jmény – je to takový reformátor tehdejší židovské zbožnosti. Má ale takovou moc, o které nikdo neví, co si o ní má myslet. Panují dohady, jestli je nebo není od Boha. No zkrátka, co si o sobě ten Ježíš myslí, že je. Bude nám tu ještě vykládat, že je Boží Syn. No tak to je jasná provokace. Nemohou jej ale nijak a na ničem nachytat, i když spřádají sítě pěkně dlouho. Vědí ale, že jej chtějí zabít a jak víme, myšlenka k činu už nemá daleko.

Jidáš Iškariotský, jeden z dvanácti apoštolů, ví, že Ježíš má své nepřátele. A z nějakých pohnutek vyradí místo, kde Ježíš je. Kde se to v tom Jidášovi vzalo, ptáme se. Proč přešel na druhou stranu? Co si od toho sliboval? Toužil skutečně po odměně? Nebo chtěl Ježíše k něčemu vyprovokovat. A Ježíš nejen, že předvídal své utrpení, tak dokonce znal i svého zrádce. Jidáš nakonec smutně proslul jako ten apoštol, který zradil Ježíše za třicet stříbrných, což byla ve Starém zákoně cena otroka. A pak ze zoufalství nad svým činem spáchal sebevraždu.

Jak tomu všemu rozumět? O Jidášově dřívějším životě nic nevíme, víme ale, že byl ustanoven pokladníkem v Ježíšově kruhu. Proč si Ježíš vybral mezi své blízké takového člověka? Tato otázka zaměstnávala mnoho badatelů už při vzniku církve. Možná se odvrátil od Ježíše, protože se zklamal ve svých očekáváních. Možná očekával od Ježíše politické vysvobození národa. Možná svou zradou chtěl přimět Ježíše, aby se prohlásil národním králem, jak se domnívají někteří badatelé. V přízvisku Iškariotský totiž vidí zkomoleninu názvu politické militantní sekty Sikairů, což byli v podstatě zbojníci, vrahové, dnes bychom řekli teroristé, kteří nosili u sebe krátkou dýku. Proslavili se hlavně v r. 70 při obléhání Jeruzaléma během římské okupace. My se ale dnes pravdu o Jidášovi, jaké byly ty jeho skutečné pohnutky, už nedozvíme. Víme jen, že peněžitá odměna nakonec zřejmě nehrála takovou roli, protože se Jidáš nad svým činem zhroutil a ukončil svůj život buď těsně před ukřižováním Krista nebo krátce na to. Za peníze zrady pak bylo koupeno pole hrnčířovo k pohřbívání cizinců a dostalo jméno „krvavé pole“.

Jidáš je postava, kterou se nám chce snadno odsoudit, protože sehrál klíčovou roli v Ježíšově příběhu utrpení a smrti. Jenomže on je nám někdy víc podobný než bychom si rádi připustili. Na jednu stranu jsme s Ježíšem také u jednoho stolu, ale na tu druhou stranu bychom vlastně taky chtěli, aby Ježíš zasahoval do lidských dějin a do našeho života tak, jak si přejeme a představujeme. A když se to neděje, tak nakonec Ježíše, stejně jako Jidáš, zrazujeme a nevěříme v jeho moc smrti a vzkříšení.

Modlitba: Pane Bože, prosíme tě, dej ať se dokážeme ve svém životě na tebe spolehnout víc, než sami na sebe. **Amen.**